

Markku Mielonen

Sakset

S a k s e t

Markku Mielonen

S A K S E T

© 2026 Markku Mielonen
Kannen kuvat: Markku Mielonen
Sisuksen taitto: Päivikki Hassinen
Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978–952–89–2136–3

1. LUKU

Polkupyörä kiittää hurjaa vauhtia. Aikaisin aamulla Viljo Kaarna hyppäsi Öllölässä pyörän satulaan määränpäänään Joensuun tori. Viljo tykkää, että pyörä menee lujaa. Silloin ilmavirta tuntuu juttele-
van omia asioitaan. Sen vuoksi Viljo näyttää Heinävaaran risteyksessä suuntamerkin oikealle ja suuntaa kohti Kolittajanmäkeä, jota muinoin on kutsuttu Persiankaupungiksikin. Päästyään mäen päälle Viljo polkee vimmatusti kyyristyen kohti ohjaustankoa. Alamäki lupaa ennennäkemättömät vauhdit.

Viljon hiukset ovat karanneet pääläeltä muodostaen pitkän niskatukan, joka on kietaistu kiinni kuminauhalla. Poninhäntä hyppii puolelta toiselle. Hyvänolontunne loppuu lyhyeen. Mäen alla välähtävät siniset lamput loistamaan. Valkoinen käsine ohjaa tulijan tien reunaan.

– Taisipa tulla ylinopeutta paljon yli sallitun. On jo toinen kerta kuukauden aikana. Nyt on otettava ajoneuvo valtion haltuun, kuuluu jämerä uhkaus.

– Huomenet virkavallalle! Mitä tutka näytti? Tästä pyörästä puheen ollen, tätä ei ota valtio eikä kukaan muukaan. Olin sotalähettinä koko sodan ajan. Niin oli isäsikin. Kun sota loppui, antoivat pyörän minulle ja lupasivat, että tätä pyörää ei valtio ota minulta koskaan. Sain myös paljon varaosia tähän pyörään. Mitä tutkasi näytti?

– Voin tuon sanoa. Nopeutesi oli kahdeksankymmentä kilometriä tunnissa. Kaiken lisäksi kesärenkailla. Tie on lähes peilijäässä, eikä päässäsi ole kypärää.

– Oletpa huonolla päällä. Päivällä tiet alkavat olla sulia. Vaihdoin nastarenkaat tavallisiin, etteivät nastat syö asfalttia. Olen jo aiemmin sanonut, että sain sodassa kypärän käytöstä tarpeekseni. Suotta mah-taillet, et voi yksin sakottaa, on oltava kaksi todistajaa. Kaverisi näkyy vetävän sikeitä autossa, vaikka on työvuorossa. Siitä huolimatta palkka juoksee.

– Olet lähtenyt aikaisin polkemaan, käytkö torilla saakka?

– En ehdi kauaa jutella. Käyn hakemassa ison täytekakun, sillä me-nin eilen Hellevin kanssa kihloihin. Lisäksi piipahdan vaaliteltoilla kuulostelemassa, mitä uutta poliitikot puhuvat. Tietää sen – valhetta kaikki!

– Että ihan kihloihin. Onko Hellevi sinun ikäisesi? Mikä hänen su-kunimensä onkaan? Mistä päin Hellevi on?

– Onpa sinusta tullut utelias. Hellevi Lumpeenkukka on Öllölästä.

– Nyt puhut soopaa! Hellevi täytti juuri kolmekymmentäviisi vuotta. Että sinä olit se, johon hän rakastui. Monta vuotta olen yrittä-nyt piirittää Helleviä – turhaan. Kyllä paukautit uutisen!

Viljo hyppää satulaan ja alkaa polkea kohti Joensuuta. Takaa kuu-luu virkavallan tuskailua. – Hävisin sotaveteraanille, joka on reilusti yli kahdeksankymmentävuotias.

Viljon silmiin tulee kyyneliä. Kaarnan kaikki neljä veljestä meni sodan alettua rintamalle. Vain hän jäi henkiin. Suvun perinteet paina-vat. Aina on Kaarnan suvussa ollut uusi isäntä. Viljo on tehnyt pyö-rällään lukemattomia reissuja lähipitäjiin, mutta sopivaa naista ei ole ilmaantunut. Auttamattomasti kaikki emäntäehdokkaat ovat olleet yli-ikäisiä jatkamaan sukua.

Hyvänolontunne valtaa Viljon, kun hän muistelee päivää, jolloin hänen polkupyörästään meni rikki – suoraan sanottuna räjähti –

rengas. Sinä aamuna hän lähti aikaisin polkemaan. Aamun aikana oli Kemien mäellä kahvihetki. Lissu oli luvannut keittää kahvin. Ainakin puhelinkeskustelussa hän tuntui olevan halukas jatkamaan sukua. Lissu otti Viljon vastaan lämpimällä halauksella. Poskisuudelmistaan ei tahtonut tulla loppua. Viljon oli muistutettava, että kahvi mais-tuisi polkemisen lomassa. Kahvipöytä oli runsas, se notkui tarjotuista leivoksista.

Viljo ja Lissu pääsivät hiljalleen pohtimaan, josko he aloittaisivat seurustelun. Lissu oli heti valmis vaikka avioliiton satamaan. Olisi kuitenkin pieni viivästys – Lissu oli naimisissa. Aviomies kyllä suos-tuisi heti eroon, jos Lissu löytäisi rakkauden. Lisäksi miehellä oli pieni ehto: hän tulisi vuokralaiseksi tuoreen avioparin luokse. Viljoa ei täysin miellyttänyt tällainen ratkaisu, vaikka oli selvää, että Lissu pyöräyttäisi pienokaisia. Viljo sanoi palaavansa paremmin asiaan muutaman viikon kuluttua.

Pyörä alkoi kiittää kohti Kiteetä. Taas oli luvassa kahvipaikka. Kolme naista otti talossa vastaan. Vastaanotto oli taas musertavan lämmin. Keskustelu meni heti avioliittoon. Naiset sanoivat välittö-mästi mielipiteensä, että häät olisi vietettävä jonkun heistä kanssa, mutta kukin heistä nauttisi olostaan Viljon kanssa vuoroviikoin. Taas Viljon oli pyydettyä miettimisaikaa.

Yksi sovittu paikka oli vielä jäljellä. Viljon pyörä kiiti kohti Jär-ventausta ja kääntyi ison talon luo. Jo portailla tuli nainen vastaan. Ennen kahvia oli ehtona tehdä töitä. Oli lypsettävä iso karja. Myös heiniä olisi käytävä ladosta. Lisäksi ennen kahvihetkeä olisi joudut-tava myllyn luo, sillä eläinten jauhot olivat lopussa. Viljo tajusi heti, että tämä nainen ei ainakaan ole hänen tuleva vaimonsa.

Viljo hyppäsi satulaan. Takaa kuului kiukkua: ”Te nykynuoret ette halua tehdä töitä. Heti olisi päästävä takin alle!”

Värtsilän ja Öllölän välillä taivas repesi. Vettä tuli kaatamalla. Ei sekään vielä riittänyt. Ennen Öllölää räjähti pyörän eturengas.

Läpimärkänä Viljo alkoi edetä työntäen pyörää. Vettä tuli niin kovaa, ettei eteensä nähnyt. Viljo ei heti huomannut, että hän kääntyi risteyksestä pienemmälle tielle. Kun hän huomasi tilanteen, hän päätti mennä eteenpäin toivoen, että vastaan tulisi asutusta. Autiotaloja tuli tuon tuosta eteen, kunnes yhden talon ikkunasta loisti valo. Toiveikkaana Viljo laittoi polkupyöränsä eteisen seinää vasten ja otti reppunsa ja matkalaukkunsa sen tavaratelineeltä.

Koputukseen vastattiin heti. Pöydän takana oli vanha nainen teroit- tamassa käsisahaa. ”Ei meillä ole ovet lukossa. Olet muualta, kun koputtelet oveen. Kaikki täällä tietävät, etteivät ovet ole lukossa. Vie Hellevi tämä märkä kulkija saunan oville. On siellä vielä löylyä. Anna samalla miesvainajani vaatteet. Kulkija on samankokoinen kuin Roope oli. Käytyäsi saunassa saat ruokaa. Syötyäsi teroitat tämän sahan. Minun on lopultakin hankittava silmälasit. Minun nimeni on Vieno. Saat esittäytyä, kun olet tullut lauteilta.”

Hellevi ohjasi Viljon saunan pukuhuoneeseen ystävällisen oloisena. ”Mekin rakensimme sisäsaunan talon yhteyteen. Äitini on helpompi käydä saunomassa. On meillä pihasaunakin. Kun satoi kovasti, päätimme lämmittää tämän saunan. Äiti näkee paljon unia, jotka pitävät paikkansa. Monta vuotta taaksepäin hän näki unen, että sateella tulee mies, jolle isäni entiset vaatteet ovat sopivat. Anteeksi, kun juttelen. Saunan lämpöön sinun on päästävä. Laitan sinulle ruokaa kyllyn aikana.”

Viljo muistaa hyvin, että hän ei ollut saada sanaa suustaan. Viimein hän sai esiteltyä itsensä ja kiitettyä saunasta etukäteen. Viljo sai vai- voin märät vaatteet yltään. Hänestä tuntui, että Hellevin läsnäolo oli suorastaan lamauttava. Hellevin kohtelias puhe oli viedä jalat Viljon alta. Hellevin luonnollinen tuoksu johtui lauteilla olost. Hän oli varmasti kylpenyt vastan kanssa.

Viljon katse terästy. Pukuhuoneen seinät olivat täynnä kehystettyjä piirustuksia. Piirustukset olivat lasien alla suojassa. Myös

saunassa oli paljon pieniä tauluja. Jokaiseen tauluun oli kirjoitettu siinä olevaan piirustukseen tai maalaukseen sopiva runo. Yksi taulu vangitsi katseen: Lauteilla istuu kylpijä, jonka rintoja vasta osittain suojaa. Kylpijä on Hellevi. Myös tauluun kuuluva runo oli varsin puhutteleva. Viljo siristi silmiään ja luki hiljaa.

*Yksin aina kylven
vasta seuranain.
Uskon, että joskus
saan vihtoa
mieheni selkää.*

Viljo mutisi itsekseen – eikö Hellevillä ole selkää, jota vihtoa? Hän meni tupaan kiitellen kovasti saunasta. Viljo esittäytyi talon vanhemmalle rouvalle ja sanoi jatkavansa matkaa syötyään. Tosin hän muisti oitis, että ensin olisi paikattava polkupyörän kumi.

Vanha rouva katsoi ilkkurisesti ja sanoi: ”Mikä kiire Viljolla on? Syöt, teroitat sahanterän. Juodaan iltakahvit. Huomenna paikkaat kumin. Hellevi on laittanut kamariin vuoteen valmiiksi. Kylläpä tulee miesvainaa lähelle, kun katsoo vaatteita. Olet samankokoinen kuin Roope oli. Kun toivat hänet arkussa sodasta, päätin että en itke – mitä se hyödyttää? Tämä Hellevi ei ole Roopen tyttö, mutta hän kutsuu Roopea isäkseen. Täällä Öllölässä oli yhtenä kesänä taidemaalari. Häneltä jäi Hellevi muistoksi. Oli ihme, kun tulin raskaaksi, vaikka oli ikää. Olen muuten varma siitä, että vielä nytkin saisin lapsia. Ei lasten saanti ole iästä kiinni, rakkaudesta kaikki riippuu. En ole ottanut taidemaalaria takaisin. Sanoin, että minun luotani lähdetään vain kerran. Taiteilija olisi vienyt Hellevin matkaansa, mukamas opettanut tämän maalaamaan. Hellevi ei tykännyt ajatuksesta ja sanoi suorat sanat, että hänen on vaikeaa hyväksyä taiteilijaa isäkseen.”

Kului useita viikkoja. Viljo osallistui moniin askareihin. Päivät menivät nopeasti, sillä Hellevi oli aina Viljon kaverina tekemässä

töitä. Viljolle tuli tunne, että rakkaus Helleviin lisääntyi päivä päivältä. Hän huomasi, miten lämpimästi Hellevi katsoi häntä. Viljon oli vaikea uskoa silmiään nähdessään pöydällä taulun, johon oli taiteiltu märissä vaatteissa oleva mies polkupyöränsä kanssa. Mies oli ilmiselvästi Viljo. Tauluun kuuluva runo oli suoraan sanottuna murskaava.

*Sateen keskeltä tulee mies,
en tunne häntä.
Haluan häneen tutustua.
Toivon, että hän ei lähde pois.*

Vieno tuli väsyneenä aamukahville. Hellevi sipaisi äitinsä hiuksia. ”Olet taas nähnyt enneunia. Voitko kertoa? Unesi pitävät aina paikkansa.”

”Pitää kertoakin. Sinähän Viljo menet huomenna Joensuuhun vaalitulilaisuuteen. Siellä on setelipuolueen puheenjohtaja Porho. Viereisessä paikassa on täkinkääntöpuolueen puheenjohtaja Surra. Lupaavat pitää köyhistä huolta. Täyttä soopaa! Setelipuolue tulee täkinkääntöpuolueen kanssa seuraavaan hallitukseen eli voittavat vaalit. Kysypä Viljo molemmilta, onko heidän mielestään rahalla omaatuntoa. Paise-tan tänään sinulle eväskukon, et tarvitse syödä niiden makkaroita.”

2. LUKU

Viljo havahtuu ajatuksistaan. Hän on polkemassa Pekkalan sillalla. Viljo kurvaa sillan päästä oikealle. Tie vie Rantakylään. Liikennevaloista matka jatkuu taas oikealle. Muutamien liikennevalojen jälkeen tulee vastaan tori, jonne on pystytetty monta vaalitelttä. Viljo nostaa pyöränsä jalustimen päälle. Makkara tuoksuu edessä setelipuolueen luona.

Vieno oli oikeassa, täkinkääntöpuolueen telttä on setelipuolueen teltan vieressä. Viljolle tulee tympäisevä olo, sillä hän tietää, miten paljon taas puhutaan valhetta.

Häntä vastaan tulee heti mies käsi ojossa. Ilmiselvästi käden ojentaja on Porho. – Hyvää päivää vaarille! Oletkin hankkinut kirpputorilta vanhan armeijan pyörän.

– Päivää vaan! Viljo vastaa ja puristaa Porhon kättä. Puristus on huomattavan luja.

– Äh... murrat käteni. Miten voin nyt tervehtiä, Porho ähisee.

– Ei joka paikkaan pidä kättään pistää. Muuten, en ole ostanut pyörää. Ajoin tällä pyörällä sodan ensimmäisestä päivästä sodan viimeiseen päivään. Valtio antoi pyörän minulle. Mukaan tuli myös paljon varaosia.

– Heh, jo on vaari kehumistuulella. Enpä ole noin hyvää vitsiä kuullut.

- Olepa tai et, voitko sanoa, onko rahalla omaatuntoa.
 - Juttusi paranevat edelleen. Meillä setelipuolueen jäsenillä on paljon rahaa. Olemme ansainneet rahamme.
 - Et vastannut kysymykseeni, onko sinun mielestäsi rahalla omaatuntoa?
 - Me pidämme kaikista huolta, ennen kaikkea vähävaraisista, vaikka he ovatkin köyhiä omaa syytään. Tekisivät töitä. Niin ikään pidämme huolta vanhuksista, sotaveteraaneista, eli kaikista syrjäytyneistä.
 - Et vieläkään vastannut kysymykseeni, Viljo tokaisee ja kaivaa repusta Vieron leipoman eväskukon.
 - Eikö vaarille kelpaa setelipuolueen tarjoamat makkarat?
 - Ei kelpaa, ne ovat veronmaksajien ostamat.
- Viereisestä teltasta on puheenjohtaja Surra tullut hymyssä suin tervehtimään Viljoa. – Meillä on tämän setelipuolueen kanssa samat ajatukset. Laitamme viimeinkin Suomen talouden kuntoon. Siinä on valtava työ, sillä edellinen hallitus sai aikaan vain velkaa.
- Onko sinun mielestäsi rahalla omaatuntoa? Viljo katsoo Surraa silmiin.
 - Niin kuin juuri sanoin, Suomen talous rämpii pohjamudissa. Muutaman vuoden kuluttua Suomi on eliittiä Euroopassa. Jo nyt Suomi on onnellisin kansa. Emme tule unohtamaan niitä, joilla menee taloudellisesti huonosti, Surra lupaa.
- Myös joutavien puheiden puolueen teltalla on kuultu keskustelut. Puheenjohtaja Asaja tulee naurussa suin tervehtimään. – Päivää! Minäkin haluan tervehtiä vaaria, joka on reippaan oloinen. Taisit sanoa nimeksesi Viljo. Olisi meilläkin tarjolla lämpimiä makkaroita. On myönnettävä, että ne eivät pärjää syömällesi lanttukukolle.
- Joo, Viljo on nimeni. Kysyn sinultakin, onko rahalla omaatuntoa?

– Me joutavien puheiden puolueen jäsenet olemme samaa mieltä setelipuolueen ja täkinkääntöpuolueen kanssa. Suomen talous on lopultakin laitettava kuntoon. Emme tietenkään vie mitään vähempi-osaisilta – päinvastoin – olemme nostamassa heidän elintasoaan ja oloaan, Asaja suitsuttaa.

– Eli en edelleenkään saanut vastausta kysymykseeni. Onko teiltä unohtunut ajatus, minkä takia suomalainen sotilas taisteli? Viljo ihmettelee surullisena.

– Tuota satua on kuultu riittävästi. Mielestäni koko sota oli turhaa. Hyvät päivät, olen joka tapauksessa tuleva kansanedustaja Ökö.

– Sinähän olet Paavo Ökön poika. Isäsi sanoi, että sinua eivät työt eikä opiskelu kiinnosta, joten menet puhumaan, mitä sylki tuo suuhusi. Olet märkäkorvainen poliitikko.

– Tuo vaarihan herjaa! Ilmoitan poliisille, Ökö suorastaan huutaa.

– Ei tarvitse ilmoittaa. Jos poliitikko ei kestä puhetta, on siirryttävä muuanne. Asiasta toiseen, tunnemme hyvin toisemme, paikalle tullut poliisi toteaa.

Poliisin sanat tekevät vaikutuksen Ököön, joka poistuu mitään sanomatta paikalta.

– Voisitko Viljo täsmentää tuota märkäkorva-sanaa, Porho katsoo kysyvästi.

– Heh, eikö johtaja tiedä? Harva teistä nykyajan tyhjänpuhujista on tehnyt oikeaa työtä. Oletko itse tehnyt raskaita töitä? Sodassa sanottiin märkäkorvaupseereiksi heitä, jotka eivät tulleet käymään juokshautoissa.

– Mutta Viljohan täällä on, onpa mukava nähdä, Riina ilahtuu. – Viljo on sukulaisiani. Lähes kaikki ovat tuttuja. Kiitos, kun olette käyneet liikkeessämme. Liikkeemme myy edelleen hyviä kelloja, jotka näyttävät oikeaa aikaa. Minulla ei ole poliittista kantaa. En malta olla kertomatta muutaman vuoden takaisesta vaalitulaisuudesta. Olin Heinävaarassa muistaakseni setelipuolueen vaalitulaisuudessa. En ottanut

vastaan makkaraa, jota puolueen edustaja tarjosi. Minä puolestani tarjosin hänelle ostettavaksi tuttavani kirjoittamaa kirjaa. Lupasin ostaa makkarat, jos kaupat syntyvät. Yksi miesehdokas otti kirjan käteensä ja alkoi kovalla äänellä moittia kirjan korkeaa hintaa. Sanoin kirjassa olevan osa Suomen köyhän kansan toimeentulosta. Pyysin kirjan pois. Sanoin, että mies ei tee kirjalla mitään, eikä hänen poliittinen uransa saa jatkoa. Se piti paikkansa. Äänet eivät riittäneet eduskuntaan saakka. Nyt lähdemme Viljon kanssa meille. Tiedoksi teille – Viljo on Mannerheim-ristin ritari.

Viljo istuu kahvipöydän ääressä, johon Riina on tuonut omin käsin leipomaansa mustikkapiirasta.

– Saimme viime kesänä paljon mustikoita. Meillä on tutut maastot, mistä voimme kerätä. Täytyy sanoa, että aina on saatu marjaa Öllölästä. Varta vastenko tulit vaaliteltoille?

– On tärkeämpääkin asiaa. Joka tapauksessa olisin tullut käymään täällä liikkeessänne.

– Aiotko katsella kelloja? Tule Mikkokin tänne kahville.

– En kelloja vaan ostan kaksi sormusta. Jostakin on ostettava kihlajaiskakkukin. Tänä iltana on poljettava vielä Öllölään.

– Onpa mukavaa kuultavaa. Onko morsiamesi Öllölästä? Tiedä, vaikka mieheni kanssa tunnemme morsiamesi.

– Morsiameni on Hellevi Lumpeenkukka.

– Jopas jotakin, Vienon tyttö. Onnea paljon, he ovat meille tuttuja. Juuri heidän kotoaan lähdemme aina marjametsään.

Mikko tulee paikalle ja hemputtaa Viljon kättä. – Anteeksi, kun kysyn, mutta Vienonko kanssa rakkaus on kohdannut?

– Ei ole Vieno kyseessä, mutta hänen tyttärensä kuitenkin. Menisimmekö katsomaan niitä sormuksia. Tulemme myöhemmin kihlakuvaan. Menen vielä etsimään, löydänpö hyvän kakun.

– Hetkinen Viljo, sain juuri ajatuksen. Vaimoni on melkoinen mestari tekemään kakkuja. Leipoisitko Riina kakun, voisimme viedä sen illalla Öllölään. Sulhanen pääsee samassa kyydissä.

– Jos Viljo on tyytyväinen mieheni ehdotukseen, teen kakun välittömästi. Eikä siitä tule pieni, kihlajaiset ovat niin iso asia. Luulimme, ettei Hellevi ota miestä. Voit Viljo olla ylpeä, kun Hellevi tulee vaimoksesi. Hellevin ylioppilastodistuksessa on lähes kaikissa aineissa L-arvosana. Helleviä pyydettiin moneen yliopistoon lukemaan. Emme ensin oikein ymmärtäneet, kun Hellevi kieltäytyi. Nyt tajuaamme, miten oikeassa Hellevi on mielipiteessään. Hän sanoi kunnioittavansa niitä, jotka jatkavat opintojaan. Itse Hellevi perusteli päättöstään, että hän ei halua lähteä maaseudun rauhasta. Hänelle kuului riittävän, kun saa tehdä piirustuksia niihin liittyvine runoineen. Meilläkin on niitä myynnissä. Ne ovat oikein haluttuja.

– Kun kävimme viimeksi Hellevin kodissa, Hellevi sanoi, ettei yhteisolo ole mahdotonta, jos kohdalle sattuu oikea mies, jota rakastaa. Nyt te menette katsomaan sormuksia. En ota mitään maksua tekemästäni kakusta. Se on kihlajaislahjaa.

– On tosi helpotus, jos saan kakun. Kun olen ostanut sormukset, lähdän polkemaan kohti Öllölää.

– Oikeastaan aavistin jo tuon. Et voi tulla autokyytiin kesken matkan. Mennään katsomaan, löytyykö sormuksia, jotka miellyttävät sinua, Mikko tuumaa hymyillen.

Mikko laskee sormusrasian pöydälle. Yksi sormus vangitsee heti Viljon katseen.

– Katsele kaikessa rauhassa. Olet tärkeän asian edessä.

– Katse meni heti tuohon sormukseen eli siinä on Hellevin sormus. Otan myös tuon kaulakorun. Minulle tulee kapea hopeinen sormus.

– Kylläpä olet laatutietoinen. Sormuksessa on kolme isoa timanttia. Kaulakorun sydänriipuksessa komeilee kolme samanlaista timanttia kuin sormuksessa. Sinun hopeinen sormuksesi on melko arvoton.

Helleville tulevat korut – voin sanoa – ovat erittäin arvokkaat. Näitä ei mene kovinkaan monta vuoden mittaan.

Viljo ei ole kuulevinaan Mikon juttelua. Hän ottaa taskustaan viljalangan, johon on tehty pieni lenkki. – Tässä on Hellevin sormen paksuus eli tuon kokoinen pitää sormuksen olla. Laita kaiverukset sormukseen ja kaulakoruun. Kuulehan Mikko, en ole tullut tinkimään. Ei se tarkoita rahattomuutta, jos polkupyörällä ajaa, Viljo evästää ja samalla Mikon eteen ilmestyy paksu setelinippu.

Mikko menee kasvoistaan punaiseksi. – Anteeksi Viljo, en todellakaan epäillyt, etteikö sinulta rahaa löytyisi. Nämä timantit ovat vaan äärettömän hinnakkaat. Annan alennuksen, minkä pystyn. Silti näille ostoksille jää hintaa kolmetuhatta euroa.

– Kuules Mikko, sinulla on vielä paljon opittavaa liikkeenpidossa. Kaiverra sormukseen ja kaulakorun sydämeen ”Rakkaudella Viljo”.

Säästösakset leikkaavat tunteettomasti. Leikkaukset kohdistuvat niihin ihmisryhmiin, joilla on jo ennestään vaikeaa.

Monen elämä päättyy ennenaikaisesti.

